

Koppensnellen. — Er bestaat een bepaalde groep van personen onder de verzamelen-thousiasten (veelals N.J.N.-ers) die geregeld het Noordzeestrand komen afschuimen. Dit verzamelen geschiedt dan meestal zóó, dat van mooie, gave, doode vogels alleen de kop wordt afgesneden en medegenomen, terwijl de rest voor nakomers wordt achtergelaten, een rest, die dan door de verminking voor het prepareeren totaal ongeschikt is geworden en grotendeels zijn wetenschappelijke waarde heeft verloren. Talrijke malen hebben wij zooal, ook van zeldzame vondsten, kop-, poot- of vleugellooze dieren gevonden. Nu hebben wij één verzoek: Zijt ge *geen* dusdanige verzamelaar, dat je dood-gevonden vogels in hun geheel wilt of kunt prepareeren, laat dan ook het ergerlijke koppensnellen (en aanverwante misdrijven) van gave exemplaren, na. Een dier in zijn geheel heeft voor de (wetenschappelijke) verzamelaars, die er ook nog al langs het strand kuieren, veel en veel meer waarde dan een verminkt kadaver.

Sloterdijk.

P. O. D. C.—P. B. J.

De Zomer van 1929. — In de omstreken van Workum heeft de abnormaal droge zomer invloed uitgeoefend op het vogelleven. Menige spreeuwenfamilie heeft het zwaar te verantwoorden gehad, toen het broed groot gebracht moest worden. Dierlijk voedsel was door de droogte niet te vinden. Een 7-tal jonge meezen in één nest zijn alle omgekomen; naar mijne gedachte zijn ze den hongerdood gestorven. Het tweede broed is uitgevlogen.

Naar gelang de weidesloten uitdroogden, verminderde het aantal blauwe reigers. Het luide gekwaak van de kikkers, de Friesche nachtegalen, hebben we hier bijna niet gehoord.

De vischstand, snoek en baars heeft hier sterk geleden. De meeste snoek is blind geworden door het brakke water. Ze werden aan de oppervlakte opgemerkt en gegrepen of stierven den hongerdood. De baars scheen vertrokken. Waarheen? Dat is mij nog een raadsel. De hengelaars hadden in de meren, waar het water niet zout was, evenmin succes als in het brakke water. Tenslotte wil ik de aandacht vestigen op de groote vermindering van het aantal kwartelkoningen in onze weiden. Vroeger woonden die geheimzinnige vogels, hier *taeperts* genoemd, aan alle kanten, behalve op ons groen strand. In dezen zomer heb ik hun eigenaardig gekraak gehoord alleen op 29 Juni en 4 Juli. Informaties bij veehouders en veldarbeiders verstrekten mij in mijne opinie omtrent een geweldig verlies in aantal van deze vogels. Kunnen ze ook naar andere streken vertrokken zijn, omdat de kale weiden hun hier geen voldoende veiligheid boden? Het antwoord daarop kunnen we eerst in een volgenden zomer verwachten.

Workum, 7 Nov. '29.

J. BOONSTRA.

De vinkentrek op 5 October — Gisteren 5 October was ik getuige van een buitengewoon grooten vinkentrek. Ik geloof niet, dat ik, die van mijn vroegste jeugd op „trek” gelet heb, op één dag ooit zooveel vinken gezien heb.

Ik was op jacht in de duinen aan de grens van Noord- en Zuid Holland en kwam daar aan te plm. 9.30. 't Regende toen bij Zuidenwind, doch 't klaarde weldra op. Reeds dadelijk zag ik tamelijk hoog groote vluchten vinken vliegen, toen ik ongeveer 1 K.M. van het strand was. Omstreeks 10.30 kwam ik aan de zeereep en ik joeg daar, gaande in Noordelijke richting tot plm. 16.30. Van plm. 10.30 tot 15.30 was er een haast onafgebroken trek van vinken over de reep, soms ook langs het strand. Het merkwaardige was, dat landwaarts in geen, of bijna geen vinken meer te zien waren, alles volgde de reep, als een heirbaan, waarbij niet veel hoger werd gevlogen dan juist over de hoogste toppen. De vogels vlogen niet in zeer breede gelederen, zooals ze soms doen en dan vrijwel evenwijdig over een breedte van plm. 100 meter, doch de lengte van aaneengesloten vluchten beliep meest een veelvoud van 100 meter en als de laatste vink voorbij was, was er weer een nieuwe vlucht in het Noorden zichtbaar. Geen enkelen vink zag ik, die zich een oogenblik rust gunde, ofschoon de u bekende vlierstruiken en de duindoorns daartoe wel gelegenheid zouden hebben geboden. Ze hadden zichtbaar haast ens poedden zich in hun op- en neergaande vlucht allen in dezelfde Zuidelijke richting, steeds maar de zeereep volgende. Er waren enkele niet groote vluchten spreeuwen bij, en ik hoorde soms ook piepers, doch kepen zag ik niet.

Tegen 15 uur begon de vlucht te minderen, hoewel ook daarna nog vluchten van 60 à 100 tegelijk passeerden. Te 16.30 zag ik er nog enkelen. Tellen van de massa, die over de reep vloog, was ondoenlijk. Ik durf mij ternauwernood aan een schatting te wagen, doch ik geloof niet te overdrijven als ik zeg, dat er tusschen 10.30 en 15.30 tenminste wel 60.000 vinken over de reep vlogen. Het kunnen er echter evengoed 100.000 zijn geweest.

Ook zag ik 5 ganzen over zee het Zuiden intrekken. Bonte kraaien ontdekte ik echter nog niet, evenmin koperwieken of veldtjakkers, doch ik vernam, dat die beide trekvogels van ochtend in vrij aanzienlijke hoeveelheden in 't duin achter de oranjekom waren gezien, ter welker plaatse ook gisteren in den namiddag belangrijke vinkentrek is waargenomen. Ik zelf was vandaag niet in de gelegenheid, om er op uit te gaan, doch van uit mijn huis zag ik van ochtend te 8 uur acht ganzen Zuidwaarts trekken.

D. J. v. L.

Meeuwentrek. — In September en Oktober 1929 hebben wij bij Den Haag mooie meeuwenwaarnemingen gedaan. Wanneer of we ook aan de wand van het Verversingskanaal kwamen, haast altijd zagen we wel een of meer *dwergmeeuwen*, die samen met de kokmeeuwen voedsel kwamen zoeken tussen het afval dat met eb naar buiten dreef. Begin September waren er twee, die we telkens terug zagen en die twee weken zijn blijven hangen. De een was een volwassen vogel in winterkleed, kenbaar aan de donkere vleugelonderkant, het gemis van zwart aan de vleugelbovenkant en de witte streep achter langs de vleugel (fig. 1). De andere vogel was een tweedejaars: zijn vleugelonderkant was nog niet donker, hij had een beetje zwart aan de toppen en een restant

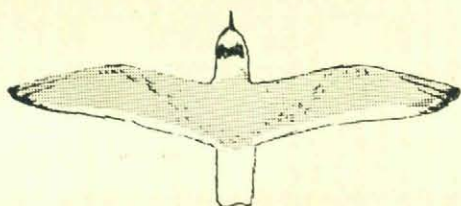

Fig. 1. Dwergmeeuw in tweede winterkleed.

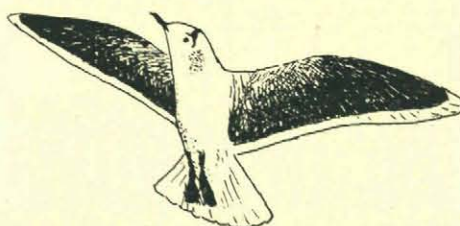

Fig. 2. Volwassen dwergmeeuw in winterkleed.

van de donkere band over de mantel (fig. 2). Op onze strandexkursies kwamen we meermalen van die tweedejaars tegen, rustende tussen de andere meeuwen; sommige hadden nog wat zwart aan de staart, er waren ook die al zwarte dekveren onder de vleugels kregen. Zonder uitzondering hadden alle, ook de volwassen vogels, meer zwart aan de kop dan kokmeeuwen in winterkleed.

De dwergmeeuwjes uit het Verversingskanaal waren erg mak, vooral als het wat woei, kon je ze uitstekend benaderen; aardig was dan het watertreden als ze „op de wind liggen”.

Eind September en begin Oktober waren er een paar stormpjes uit het Noordwesten; dadelik kwamen er dan meer dwergmeeuwen, nu vooral eerstejaars (fig. 3). Dat zijn wel heel mooie vogeltjes en we kregen ze in het Verversingskanaal en in de nieuwe binnenhaven weer prachtig te zien. Luuk kwam eenmaal opgetogen thuis; hij had er drie tegelijk in de kijker gehad.

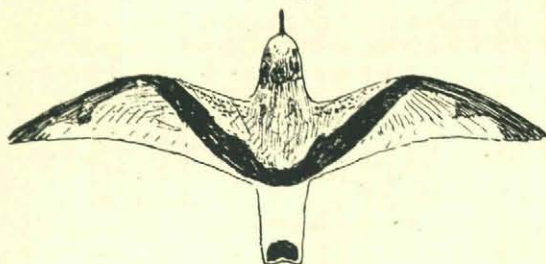

Fig. 3. Dwergmeeuw in eerste winterkleed.

Wat aan die eerstejaars dadelik opviel, was de zeer brede donkere band over vleugels en rug. Bij de drieteenmeeuw, die in zijn eerste winterkleed hier veel op lijkt, loopt het zwart niet over de stuit door en is de vleugel achter de band blinkend wit. Bij de dwergmeeuw is dat grijs. Achter langs de staart ligt een dik zwart halvemaantje.